

асла билъ неграмотенъ. Трѣбвало да пораста азъ и да се занимаю съ оня завѣтъ на дѣда си. Като на-мѣрихъ въ единъ вѣхтъ ковчегъ тоя тевтеръ, макаръ много мъчно, прочетохъ за заровеното имане, ето защо азъ днесъ съмъ напустналъ всичката си работа и съмъ дошелъ въ тия непознати за мене мѣста.

Въ Плуещъ, Гица ми бѣше записалъ въ тевтерчето имената на околнитѣ мѣстности. Азъ извадихъ това тевтерче и като почнахъ да имъ ги нареждамъ, тѣ ме гледаха съ най-голѣмо довѣрие. Бай Василь бѣше като захласнатъ. Работата, тѣй скроена, че всѣкой трѣбваше да вѣрва. Всички се радвахме. Усѣщахме като, че щастието ни прѣслѣдва. Бай Василь, като стоеше така замисленъ, изведнажъ извика:

— Ба, исками се да си прѣпомля единъ такъвъ мишанъ въ канаритѣ около тия мѣста!

— Де, де! Дано е хайриля. каза Гица, като сви клепача на лѣвото си око, устрѣмено въ мене.

— Ехъ, жена! каза бай Василь, тогава ще си направимъ една къща по-хубава и отъ генералъ Флоресковий палатъ.

Много весело прѣкарахме тая вечеръ.

На утрината, още при сипването на зората, госпожата бѣше ни приготвила всичко, необходимо за цѣлѣта. Прѣготвилъ се бѣше бай Василь. Само азъ нѣмаше нужда да се готвя. Азъ си бѣхъ всѣкога и за всичко готовъ. Пийнахме по чаша джибринка и като се прѣкрѣстихме, тръгнахме да гонимъ вѣтъра. Госпожата и тя дада своитѣ благословии напоследъкъ и слѣдъ всичко това потѣглихме по една долина къмъ обетованата земя. Когато извървѣхме около 2 к. м. по планината, показа се една равнина, или по-добрѣ котловина, обраснала съ голѣми чамови дървета. Срѣдъ снѣга на едно отворено мѣсто се виждаше голѣмо здание съ много постройки. Бай Василь посочи съ прѣстъ, като каза:

— Тоя е манастиря, за когото казвате.

— Така ли! го запитахъ азъ очудено.